

ΑΥΤΟΡΓΑΝΩΣΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

Έχει πάει ποτέ κανείς μας σε λαϊκή συνέλευση;

Έχει γίνει ποτέ λαϊκή συνέλευση;

Τι είναι τελικά μια λαϊκή συνέλευση;

Η συμμετοχή μας στα «κοινά» βασίζεται σε διαμεσολαβημένες, αντιπροσωπευτικές σχέσεις. Η ευθύνη για μια απόφαση που αφορά πολλούς ανατίθεται, μέσω της εκλογικής διαδικασίας, σε πρόσωπα που υποτίθεται πως είναι ικανά την φέρουν. Υπό την προϋπόθεση/ εγγύηση ότι γνωρίζουν καλά την άποψη των πολλών και δεν πρόκειται να την παραφράσουν/ διαστρεβλώσουν (ή να συμμετάσχουν σε παρασκηνιακές διαβουλεύσεις σχετικές με αυτή), τα πρόσωπα αυτά υποχρεώνονται να την μεταβιβάσουν σε ανώτερα θεσμικά όργανα. Ο βασικότερος λόγος για τον οποίο αυτό ξεκίνησε και εξακολουθεί να γίνεται αφορά στην απλοποίηση της διαδικασίας λήψης των αποφάσεων: λιγότερα άτομα συνενοούνται ευκολότερα!

Κάτω από το φως των τελευταίων αποκαλύψεων, ακόμα και πιο ο δύσπιστος θα έπρεπε τουλάχιστον να αμφιβάλλει για την αποτελεσματικότητα αυτού του συστήματος. Δύσκολα πλέον κανείς βρίσκει παράδειγμα εκλεγμένου αντιπροσώπου που να πληρεί τις παραπάνω προϋποθέσεις. Καθεμιά από τις διαβεβαιώσεις των ανώτερων στη διοικητική ιεραρχία (σχετικά με την ασφάλεια, τη δικαιοσύνη, την οικονομική σταθερότητα κτλ.) διαψεύδεται καθημερινά. Επιπλέον, το επιχείρημα της απλοποίησης μοιάζει και αυτό σαθρό. Το πλέγμα των διαμεσολαβήσεων γίνεται όλο και πιο πυκνό και ακατανόητα πολύπλοκο (γραφειοκρατικό), ώστε να αποτρέπει τους περισσότερους από την ενασχόληση με αυτό.

Φαίνεται, λοιπόν, πως αυτού του τύπου η «δημοκρατία», μπορεί να λειτουργεί καλά ως *πρόσχημα*, που νομιμοποιεί πολιτικές και οικονομικές παραβάσεις, ενώ παράλληλα κερδίζει το εκλογικό σώμα με ένα, έστω ελλιπές (ή ψευδές), *αίσθημα συμμετοχής*. Αρκετοί υποστηρίζουν πως αυτό είναι θεμιτό, ως αντάλλαγμα για τη «βρομοδουλειά» που οι πολιτικοί κάνουν για εμάς. Συμφωνούμε όλοι με αυτό;

Η λαϊκή συνέλευση συνιστά μια *άμεση* διαδικασία, με την έννοια ότι ο οποιοσδήποτε μπορεί να μιλήσει και να διαφωνήσει σε *πραγματικό* χρόνο με τους υπόλοιπους. Είναι *οριζόντια*, με την έννοια ότι η αυτή η δυνατότητα παρέχεται στον καθένα *ισότιμα*. Πέρα από την *ουσιαστική συμμετοχή*, μια λαϊκή συνέλευση μπορεί να είναι κομμάτι μιας πιο απλής διαδικασίας λήψης αποφάσεων. Από τη συνέλευση γειτονιάς, επιτροπές εκπροσώπησης, εκλεγμένες, *ανακλητές και άμεσα ελέγξιμες* από αυτήν, μπορούν να συμμετέχουν σε κοινοτικά συμβούλια. Από κει, αναλόγως, οι αποφάσεις μεταβιβάζονται σε ευρύτερες εκτελεστικές δομές, οι οποίες, εκτός του ότι θα υπόκεινται στον έλεγχο της «βάσης», δηλαδή της γειτονιάς, θα διατηρούν ως μέθοδο την ανοιχτή συνέλευση.

Η αναμενόμενη δυσλειτουργικότητα της διαδικασίας οφείλεται κυρίως στο χρονοβόρο χαρακτήρα της. Όλοι όμως, λίγο πολύ, μπορούμε μάλλον να «ξεκλέψουμε» μερικές ώρες κυριακάτικης ξεκούρασης (ή τηλεθέασης) προκειμένου να μετάσχουμε. Άλλωστε, οι εργασιακοί όροι που καθορίζουν τον ελεύθερο χρόνο και την κούραση του καθενός μας, μπορούν, ίσως, να διαφοροποιηθούν μέσα από αυτές.

Ας σημειωθεί ότι μια λαϊκή συνέλευση (σε αντίθεση με τις τρέχουσες διαδικασίες) δεν είναι παράνομη (παρόλο που οι αποφάσεις της μπορούν, κατά περιόδους και με τη σύμφωνη γνώμη όλων, να είναι). Το ότι αρκετοί από εμάς δεν έχουν γνωρίσει άλλους τρόπους συμμετοχής, δεν σημαίνει ότι αυτοί που γνωρίζουμε είναι και οι μοναδικοί. Ακόμα κι αν κάποιοι (που συνήθως δεν πλήττονται ιδιαίτερα) πιστεύουν ότι τα πράγματα ήταν πάντα «κάπως έτσι», δηλαδή άσχημα, αυτό δεν σημαίνει ότι *οφείλουν* να παραμείνουν έτσι και στο μέλλον.

Το εγχείρημα μιας λαϊκής συνέλευσης ενδέχεται φυσικά να μην λειτουργήσει αποτελεσματικά. Αυτό, όμως, δεν είναι λόγος για να μην προσπαθήσουμε. Ακόμα και αν δεν οδηγήσει σε ουσιαστικές λύσεις, έχει σίγουρα περισσότερες πιθανότητες. Σε κάθε περίπτωση, είναι προτιμότερη από το να παίρνονται αποφάσεις για εμάς, χωρίς τη σύμφωνη γνώμη μας.

Θα συνεχίσουμε να εκχωρούμε την ελευθερία μας για λίγη ψευδαίσθηση ασφάλειας;

Θα αρκεστούμε στην ανώδυνη κριτική ανθρώπων που συστηματικά υποκρίνονται και πλουτίζουν εις βάρος μας;

Είμαστε άραγε ανίκανοι να σηκώσουμε το βάρος της προσωπικής μας ευθύνης;

Ας μετατρέψουμε τα κυριακάτικα πρωινά (ή απογεύματα), σε εστίες κοινωνικοποίησης, πολιτικοποίησης και διασκέδασης! Ας επανοικειοποιηθούμε τα σχολεία, τα δημοτικά θέατρα, τα γυμναστήρια, τις πλατείες και τους δρόμους μας!

Πρωτοβουλία καταληψιών ΑΣΟΕΕ